Р Е Ш Е Н И Е
№ 3730

гр. София, 05.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 37 състав,** в публично заседание на 15.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **12016** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка със Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Производството е образувано по жалба и уточнение към нея от 14.01.2014г. (стр. 268) на Ж. Т. Т., Църква Обединени Б. Църкви „Благовестие" – [населено място], представлявана от Ж. Т. Т., Р. А. К., Първа евангелска съборна църква – [населено място], представлявана от Р. А. К., С. Н. К., Евангелска петдесятна църква Ф. – [населено място] и И. А. Ш. срещу Решение № 268 от 01.11.2013г. на КЗД, с което е установено на основание чл. 65 т. 5 от ЗЗДискр., че посредством изготвянето и изпращането на информацията – приложение към писмо рег. № 6700 – 131 от 09.04.2008г., [община] не е извършила дискриминация спрямо И. А. Ш., Ж. Т. Т., Р. А. К., С. Н. К., Местно поделение на Религиозна институция „Обединени божии църкви Благовестие", Местно поделение Религиозна институция „Първа евангелска съборна църква - Б." и Местно поделение на религиозна институция „Евангелска петдесятна църква Ф.".

В жалбата си жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспореното решение като издадено при неправилното приложение на закона и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди, че при постановяване на оспореното решение не са обсъдени доказателствата по делото, както представеното писмо, с което се твърди, че е извършена дискриминацията, така събраните гласни доказателства – разпита на свидетелите пред комисията, както и

писмените други такива доказателства. Твърди, че от събраните доказателства безспорно е доказано, неравно третиране въз основа на религиозно убеждение. Твърди и неправилно тълкуване на терминологията. Твърди и неправилно тълкуване на терминологията относно допустимите ограничения на свободата на религията, както и че събраните по преписката доказателства не доказват наличието на основание за прилагането на ограниченията на свободата на религията по чл. 9 ал. 2 от ЕКПЧ. Иска оспореното решение на КЗД да бъде отменено и да бъде постановено друго такова по съществото на спора, с което се установява осъществена дискриминация. Иска да бъде отменено и деконституирането на Национален алианс „Обединени божии църкви“ като жалбоподател по преписката на КЗД. Претендира разноски.

Ответникът Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение на комисията. Твърди, че процесното писмо, с разпространението на което се твърди извършена дискриминация, отразява една информация, която почива на реални сигнали, получени от МВР и Д., т.е. с него не се цели и не може да се цели тормоз, още повече, че тази информация е разпространена с цел максимална защита на обществения интерес. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Заинтересованата страна [община], чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение на КЗД. Посочва, че комисията законосъобразно е приела, че предприетата от [община] мярка е в рамките на нейните правомощия и преследва законосъобразна цел – защита на обществения ред, морала и правата на останалите лица, намиращи се на територията на РБ и в частност на децата и техните родители, които не са членове на съответните религиозни вероизповедания. Твърди, че с предприетата мярка от общината по никакъв начин не е засегната възможността на съответните групи и техните членове да реализират правото си на вероизповедание. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юростконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Държавна агенция „Национална сигурност“ (Д.), чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Жалбоподателите – физически лица – са уведомени за оспореното решение на 15.11.2013г., видно от представени по делото обратни разписки. По отношение на жалбоподателите религиозни институции не са представени доказателства за това кога са уведомени за оспореното решение, което е в тежест за установяване от административния орган. Докорлкото обаче жалбоподателите – религиозни институции се представляват от физическите лица – жалбоподатели, то съдът приема и че и те са уведомени за оспореното решение на 15.11.2013г. Жалбата от всички жалбоподатели е подадена на 28.11.2013г., т.е. в законоустановения 14 дневен срок. Жалбата е подадена от страни – адресати на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Поради гореизложеното съдът намира жалбата за процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателите в това производство са регистрирани по закона за

вероизповеданията юридически лица, а жалбоподателите физически лица са съответно членове на техния духовен съвет.
С писмо изх. № 6700 – 131 от 09.04.2008г. от [община] до директорите на училища на територията на [община] е изпратила синтезирана информация относно активизацията на нетрадиционни за страната ни християнски вероизповедания, като под формата на специализирани часове в училище или дискусия или под друга форма да бъдат разяснени признаците, по които да се разграничават сектите от традиционното за страната Православие. В информацията под т. 3 са посочени Евангелските петдесятни църкви без да са визирани конкретни такива като в кратко описание след това са описани основните разлики между виждането по тълкуването на Б. и обредността в петдесятните църкви и в православните такива. Посочени са и негативни практики, използвани от тези църкви за набиране на последователи (стр. 103 на гърба, 104 и 105 от делото).
Във връзка с това писмо жалбоподателите в настоящото производство са подали искова молба до АС – [населено място] (стр. 97), с която е поискано на основание чл. 4 и 5 от ЗЗДискр. да бъде установено дискриминационно отношение, както и с претенция за обезщетяване по реда на чл. 74 ал. 2 от ЗЗДискр. По тази искова молба АС – [населено място] е оставил без разглеждане искането за установяване на дискриминационно отношение и е изпратил преписката за произнасяне в тази й част на КЗД с определение № 1924 от 05.10.2011г. (стр. 57). Това определение е оставено в сила с определение № 16970 от 21.12.2011г. на ВАС.
Производството пред Комисията за защита от дискриминация е образувано на основание посоченото определение № 16970 от 21.12.2011г. на ВАС, Седмо отделение като с разпореждане № 93 от 21.01.2012г. е образувана преписка № 18/2012г. По така образуваната преписка на всички засегнати лица е дадена възможност да вземат становище.
Въз основа на горното е насрочено открито изслушване на страните на първа дата 27.06.2012г., като в това заседание е конституирана като страна и Д.. Проведени са още няколко заседания на комисията, както следва на 25.10.2012г., 13.03.2013г., в което е заличена като страна в производството пред комисията ОД на МВР – Б., 17.04.2013г., като на това заседание е прието, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна и е обявена за решаване. Събрани са множество доказателства, включително са изслушани свидетели.
Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение № 268 от 11.11.2013 на КЗД.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна по съображенията изложени по – долу.
Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, а именно от състава на КЗД, който е определен с разпореждането на стр. 126 от делото, с което е отменено разпореждане № 43 от 21.01.2012г. в частта, с която е определен състав на КЗД за разглеждане на преписката и е определен нов състав, и който нов състав е участвал в насроченото открито изслушване на страните, в което преписката е изяснена от фактическа страна. Оспореното решение е издадено при спазване на предвидената от закона форма - писмена, без допуснати съществени

нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материално правните разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Спорът между страните не е относно установените факти в производството пред административния орган, които са безспорно установени, а относно правната квалификация на поведението на [община], като ответник в административното производство и приложимостта на чл. 4, ал. 1 и чл. 5, във връзка с § 1, т. 1 от ЗЗДискр. към това поведение. В административното и съдебно производства безспорно е установена фактическата обстановка, вкл. и конкретните индивидуални възприятия от личностен характер на изнесената информация като насочена срещу тях. От правна страна оплакването на жалбоподателите е, че не са били налице условията по чл. 9 ал. 2 от ЕКПЧ за прилагане на ограниченията на свободата на религията, поради което твърди, че е нарушено доброто им име, тъй като не са налице доказателства, които да ги свързват с негативните практики и оценки, визирани в писмото на [община], както и че незаконосъобразно КЗД е приела, че жалбоподателите не са неравно третирани по признак "религия", както и че принципът за равнопоставеност на вероизповеданията в Република

България е накърнен. Оплакването е аргументирано с твърдения за съществено нарушение на административнопроизводствените правила от Комисията, изразяващи се в необсъждане на събраните доказателства и непреценяване в тяхната съвкупност на всички факти по преписката, в резултат на което административният акт не е основан на действителните факти от значение за случая в нарушение на правилата в АПК, което е довело и до нарушаване на материалноправните разпоредби на ЗЗДискр.

Тук следва да се посочат няколко принципни положения, а именно дискриминацията като форма на намеса по дефиниция е едностранен акт, което налага, в условията на съществуващ конфликт, ясното отграничаване на действията, представляващи проява на дискриминация. Установяването наличието на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. предполага, при безспорно съществуващия конфликт на изразени мнения и интереси, развил се между страните в производството, установяването с убедителни доказателства на проявите на дискриминация от сочената категория и съответно тормоз по смисъла на т. 1 от § 1 от ДР на ЗЗДискр, на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Това изисква доказване на проявено нежелано поведение, основано на признаците по ал. 1 на чл. 4 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на конкретното лице/лица и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Независимо от проявлението й като пряка или непряка, дискриминацията има за цел или резултат поставянето на едно или повече лица в по - неблагоприятно положение от други при сравними сходни обстоятелства (чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр.). Това обективно проявление като съществен елемент от фактическия състав следва да бъде установено със съответни доказателства, което не е налично в настоящия казус. Както в производството пред КЗДискр., така и пред първата настоящата инстанция не е установено да са налице изискуемите от закона последици по следващите съображения.

На първо място настоящият състав намира за неоснователно възражението на жалбоподателите за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. В съобразителната част на обжалвания административен акт КЗД е обсъдила пълно и всестранно фактите по случая, като е изложила поотделно

и конкретно данните, съдържащи се във всяко от събраните доказателства, които доказателства са в основата на доводите в жалбата за неспазване на административно производствените правила.
На второ място настоящият състав намира, че установените негативни лични възприятия на жалбоподателите и идентифицирането им с информацията, включително като негативни практики при привличане на последователи, посочена в писмото на [община], не обосновават от обективна страна наличието на факти по смисъла на ЗЗДискр., от които може да се направи извод, че е налице дискриминация. Това е така, защото личните възприятия и преживявания, в това число и негативни, в резултат от изнесена в печата информация, както и персоналната оценка на информацията като нанасяща обида или невярна, са субективни, поради което единствено на твърденията на жалбоподателите и показанията на посочените от тях свидетели не може да бъде основан извод за неравно третиране, т. к. наличието на дискриминация се доказва въз основа на обективни критерии, установени трайно при правоприлагането, както и на разумния подход. В тази връзка следва да се посочи, че нито един от жалбоподателите не е персонално посочен в писмото и обективно не може да се направи връзка между изложеното в него и тях, още по – малко пък да се установи неравно третиране именно по отношение на тях.
Главно доказателство и предмет на преценка за наличието на неравно третиране в случая от КЗД и от съда, е съдържанието на представеното по делото писмо на [община]. Спорна е неговата интерпретация, която, дадена от жалбоподателите, не обвързва настоящата съдебна инстанция. В писмото са описани разликите между различни видове вероизповедания относно тълкуването на Б. и обредността и съответно различните видове практики за привличане на последователи, някои от които агресивни. Тази информация обаче не навежда на извод за неравно третиране или ограничаване на свободата за изповядване на тези вероизповедания. Фактът, че жалбоподателите са възприели тази информация като негативна и отнасяща се за тях, без въобще в писмото да са визирани те, негативните или положителни емоции, одобрението или неодобрението на изложената в него информация или предложения, съгласието или отхвърлянето им, самоидентификацията или разграничението от даден образ или квалификация, съдържащ се в информацията е въпрос на субективно лично възприятие, ценностна система, интелектуално равнище и духовност, които са част от интимната сфера на всяка една личност, и по начина, по който следва да са защитени от необоснована намеса, по същия начин не могат да служат за общовалиден критерий за оценка на дадено изложение като враждебно или дискриминационно.
Упражняването на свободата на вероизповедание и на изразяване на верски убеждения или възприятието за засягане на правото на упражняване на вероизповедание на потребителя на дадена информация, изложена писмено не ограничава правото на критика или на разпространение на обективна информация в ущърб на някого, са и гаранция за защита и прогрес на обществото и попадат и в сферата на свободата на словото, също гарантиран от конституцията принцип. В тази връзка субективната нагласа и възприятие на информацията не е основание да се приеме, че е налице накърняване на правата или доброто му име, което е и нарушение на закона, подлежащо на санкция, или неравно третиране по смисъла на ЗЗДискр. В демократичното общество от свободата на словото се ползват не само идеите или информацията с благоприятен прием или които са безразлични на публиката, но и тези, които могат да засегнат, обидят или шокират държавата, част от населението или

група хора. Това разбиране е отдавна установено според изискванията на плурализма, толерантността и търпимостта.
Неоснователно е и възражението на следващо място на жалбоподателя за противоречие на решението с материалния закон, поради това, че твърдят, че по отношение на тях е извършена и установена дискриминация и тормоз, по следващите съображения. Твърденията на жалбоподателите почиват на превратно тълкуване на съдържанието на изнесената информация. Те самите чрез субективно възприятие се свързват с нея, без в самото писмо да има каквото и да било посочване на тях или на техните религиозни институции. В информацията също така и не се съдържат насоки за неравно третиране по какъвто и да е бил признак с други лица. От писмото не се установява и поведение – словесно, което да има за цел или резултат накърняване достойнството на жалбоподателите конкретно или създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда по отношение на тях. В писмото се съдържа информация, както беше посочено и по – горе относно същностни разлики между отделните вероизповедания, обредност и съответно техни практики, някои от които квалифицирани като агресивни. Информацията в писмото обаче не съдържа обидни и дискриминационни изрази и послания, включително в частност по отношение на жалбоподателите. Тя изразява критични възгледи относно целите и практиките на различни вероизповедания, които се намират изцяло на плоскостта на религиозния спор. С изложението обаче на тази информация не се преследват целите по смисъла на § 1 т. 1, при наличието на които би бил изпълнен съставът за „тормоз“, а още по – малко конкретно насочени към жалбоподателите – физически или юридически лица. Напротив информацията почива на събрани обективни данни от сигнали и жалби отправени до МВР и Д.. Да се приеме, че изнесената информация представлява тормоз конкретно по отношение на жалбоподателите би означавало да се отрече правото на изнасяне на информация, която е критична и да се приеме, че може да се изнася само такава, която всеки би предполагал, че е положителна с оглед конкретните възприятия на адресатите. Това от своя страна би нарушило много други конституционно залегнали принципи – свобода на словото, свобода на мисълта, свобода на изразяване на мнение (В този смисъл Решение № 6958 от 27.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 10829/2009 г., VII о., докладчик председателят В. А. и Решение № 11359 от 13.09.2011 г. на ВАС по адм. д. № 13772/2010 г., 5-членен с-в, докладчик съдията Д. Р.).
Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че оспореното решение на КЗД е законосъобразно, издадено в съответствие с материално правните разпоредби на закона, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и в съответствие със събраните по преписката доказателства, и като такова следва да бъде оставено в сила, а оспорването – отхвърлено.

Предвид изхода от спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателите за присъждане на разноски, поради което във връзка с чл. 143 ал. 1 от АПК не следва да бъде уважено. Искането на ответника и заинтересованите страни пък за присъждане на разноски на основание чл. 143 ал. 4 и чл. 143 ал. 3 от АПК е основателно и следва да бъде уважено, като присъдените разноски следва да бъдат определени в минималния размер на неоценяеми искове.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Т. Т., Църква Обединени Б. Църкви „Благовестие" – [населено място], представлявана от Ж. Т. Т., Р. А. К., Първа евангелска съборна църква – [населено място], представлявана от Р. А. К., С. Н. К., Евангелска петдесятна църква Ф. – [населено място] и И. А. Ш. срещу Решение № 268 от 01.11.2013г. на КЗД, с което е установено на основание чл. 65 т. 5 от ЗЗДискр., че посредством изготвянето и изпращането на информацията – приложение към писмо рег. № 6700 – 131 от 09.04.2008г., [община] не е извършила дискриминация спрямо И. А. Ш., Ж. Т. Т., Р. А. К., С. Н. К., Местно поделение на Религиозна институция „Обединени божии църкви Благовестие", Местно поделение Религиозна институция „Първа евангелска съборна църква - Б." и Местно поделение на религиозна институция „Евангелска петдесятна църква Ф.".

ОСЪЖДА Ж. Т. Т., Църква Обединени Б. Църкви „Благовестие" – [населено място], представлявана от Ж. Т. Т., Р. А. К., Първа евангелска съборна църква – [населено място], представлявана от Р. А. К., С. Н. К., Евангелска петдесятна църква Ф. – [населено място] и И. А. Ш. ДА ЗАПЛАТЯТ НА Комисията за защита от дискриминация сума в размер на 300 (триста) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

ОСЪЖДА Ж. Т. Т., Църква Обединени Б. Църкви „Благовестие" – [населено място], представлявана от Ж. Т. Т., Р. А. К., Първа евангелска съборна църква – [населено място], представлявана от Р. А. К., С. Н. К., Евангелска петдесятна църква Ф. – [населено място] и И. А. Ш. ДА ЗАПЛАТЯТ НА [община] сума в размер на 300 (триста) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

ОСЪЖДА Ж. Т. Т., Църква Обединени Б. Църкви „Благовестие" – [населено място], представлявана от Ж. Т. Т., Р. А. К., Първа евангелска съборна църква – [населено място], представлявана от Р. А. К., С. Н. К., Евангелска петдесятна църква Ф. – [населено място] и И. А. Ш. ДА ЗАПЛАТЯТ НА Държавна агенция „Национална сигурност" сума в размер на 300 (триста) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: